

Originalt

Nummer 2 • 2021

Dag Hammarskjölds minnesfonds arkiv
Folkrörelsearkivets vår och höst 2021
Handwritten Text Recognition System for
Historical Document Archives
Premiär för vandringsutställningen i Österbybruk

FOLKRÖRELSEARKIVET
FÖR UPPSALA LÄN

Dag Hammarskjölds minnesfonds arkiv

För 60 år sedan omkom FN:s generalsekreterare Dag Hammarskjöld. Året därpå instiftades Dag Hammarskjölds minnesfond, som sedan 1964 haft sitt säte i Geijersgården på Övre Slottsgatan i Uppsala, ett stenkast från Uppsala slott där Dag växte upp. 2016 ordnade och förtecknade vi Minnesfondens pappersarkiv och påbörjade arbetet med att digitalisera en stor samling med bilder, filmer och ljudinspelningar som dokumenterat fondens verksamhet sedan 1962.

Den 18 september 1961 störtade en DC-6 med FN:s generalsekreterare Dag Hammarskjöld och 15 andra ombord i Ndola i dåvarande Nordrhodesia (Zambia). Orsaken till haveriet är fortfarande omdiskuterad och misstanken att planet skjutits ned har inte kunnat avfärdas. Hammarskjöld hade fiender. Under hans tid som generalsekreterare 1954–1961 blandades konflikten mellan Östblocket och Västblocket med den ofta konfliktfyllda avkolonialiseringen. Hammarskjöld höll en hög profil, inte minst under Kongokrisen, vilket retade både Sovjetunionen och europeiska kolonialmakter. Dag Hammarskjöld störtade på väg till ett möte med Moïse Tshombe, upprorsledaren i Katanga som Hammarskjöld försökte betvinga med FN-trupper.

Dag Hammarskjölds minnesfond instiftas

Hammarskjöld sörjdes av många. Hundratusen personer samlades till en minnesstund på Gärdet i Stockholm 28 september. Vid begravningen i Uppsala domkyrka dagen därpå deltog fyrahundra prominenta gäster medan kortegevägen kantades av åskådare. Under hösten påbörjades en insamling och 1962 instiftade regeringen Dag Hammarskjölds minnesfond. 1964 flyttade minnesfonden in i Geijersgården på Övre Slottsgatan, mittemot SIDA:s kursgård som blev plats för många seminarier och inte långt från Uppsala slott där Hammarskjöld växt upp.

Geijersgården på Övre Slottsgatan, Dag Hammarskjölds minnesfonds arkiv. Okänd fotograf.

Dag Hammarskjölds minnesfond har till uppgift att verka för Dag Hammarskjölds minne och i hans anda och att främja social, politisk, ekonomisk och kulturell utveckling i utvecklingsländer. Det har fonden gjort genom att anordna utbildningar, konferenser, föreläsningar och publikationer. De årliga Dag Hammarskjöld-föreläsningarna har ofta hållits av personer i en framträdande position i FN-organisationen. Under snart 60 års verksamhet har fonden uppmärksammat en rad skiftande teman som berört utveckling och FN:s roll i världssamfundet.

Minnesfondens arkiv

Folkrörelsearkivet fick 2016 i uppdrag att ordna och förteckna det arkiv som då hunnit växa till under drygt 50 år. Katarina Storbråten och Per Agius förtecknade 981 volymer med handlingar som finns i Dag Hammarskjölds minnesfonds lokaler. En arkivförteckning finns i Folkrörelsearkivets förteckningsregister. Den som vill ta del av arkivhandlingarna kan rikta en förfrågan till Dag Hammarskjölds minnesfonds kansli.

Folkrörelsearkivet åtog sig också att digitalisera och registrera minnesfondens samling av fotografier och övriga bilder,

ljudinspelningar och filmer, ett arbete som fortfarande pågår. En stor del av bildsamlingen (ca 5 000 bilder) utgörs av porträtt och grupporträtt av deltagare vid olika kurser och konferenser. Samlingens cirka 90 videofilmer, 100 rullband och 100 kassetband har prioriterats. Inspelningar på magnetband är ömtåliga och åldras snabbt. En särskild svårighet är att finna fungerande band- och videospelare, reparatörer och reservdelar. 2020-talet blir för övrigt ett avgörande årtionde för att bevara magnetbanden från 1950- till 1980-talet. Mycket av vårt inspelade kulturarv kommer sannolikt att försvinna för att vi inte har resurser att ta hand om det.

Dag Hammarskjölds minnesfonds arkiv erbjuder ett mycket rikt material för forskare med intresse för svensk bistånds- och utvecklingspolitik, liksom om FN:s arbete. Det är också en källa till sakområdena som sådana, vilket kan handla om hälsovård och miljöfrågor, makro-ekonomi och utbildning, med flera ämnen som varit aktuella inom FN-organisationen från 1960-talets avkolonialisering till tidigt 2000-tal. Att arkivet ger ingångar både i pappersdokumentation, ett rikt fotografiskt material och inspelningar i ljud och på film, gör arkivet mycket värdefullt för forskning.

Några intryck från arkivet

Sven Hamrell var kanslichef 1965–1995. Han efterträddes av Olle Nordberg (1995–2006),

Geijersgården drabbades hårt av brand 29 september 1982, även om större delen av arkivet klarade sig. Olle Nordberg, Lotta Elfström, Sven Per Elfström. Dag Hammarskjölds minnesfonds arkiv. Fotograf: Harald Hamrell.

en ovärderlig informant om arkivets bildsamling. Generaldirektören för SIDA, Ernst Michanek utsågs till styrelseordförande 1966 efter Alva Myrdal, och var ordförande i 30 år. De tre formade under lång tid minnesfondens verksamhet. Förutom SIDA utvecklades också starka band till Nordiska Afrikainstitutet i Uppsala. Tidigt identifierade fonden behovet att för afrikanska självständiga länder utbilda en kader med ämbetsmän och byggde upp en kursverksamhet för detta. Docenten i statsvetenskap Hans Blix ansvarade vid slutet av 1960-talet för kursverksamheten. Vid ett styrelsemöte i januari 1969 berättade Blix bland annat om önskemålet från deltagarna från tidigare franska kolonier att också franska skulle vara ett kursspråk, något Blix sade sig kunna överväga. Trots vissa inslag av franska blev emellertid engelska det språk som normalt utnyttjades i minnesfondens verksamhet.

Afrikas utveckling

Tio år efter Dag Hammarskjölds död arrangerade minnesfonden ett veckolångt symposium om en strategi för Afrikas utveckling. Statsminister Olof Palme inledde och ursäktade sig genom att framhålla politikernas yrkesrisk att hålla anföranden om teman som publiken kände till bättre än han själv. Resten av anförandet röjer ingen osäkerhet om ämnet. Palme refererade till de chockvågor president Nixon hade åstadkommit tre veckor tidigare, med att upphäva guldmyntfoten för US-dollar, införa en 10 % hög importtull och skära ned biståndet med 10 %. I praktiken var detta ett amerikanskt tillbakadragande från Bretton Woods-systemet. Palme varnade för risken för en ny isolationism, inte bara en amerikansk isolationism utan bland i-länder i gemen. En internationell ordning krävdes där i-länderna solidariskt bidrog till utvecklingsländernas frigörelse från det ekonomiska beroende, som var ett arv från kolonialväldena. Hammarskjöld, framhöll Palme, hade som FN:s generalsekreterare strävat efter att bidra till de afrikanska ländernas frigörelse från kolonialt beroende, utifrån en övertygelse om alla länders, även de små och de fattigas, rätt till självbestämmande. Det arvet styrde också svensk bistånds- och utvecklingspolitik

och minnesfondens seminarium om strategier för afrikansk utveckling låg väl i linje med Hammarskjölds strävanden.

Södra Afrika blev en viktig region i minnesfondens verksamhet under 1970-talet. Efter Nejlíkerevolutionen 1974 avvecklades de portugisiska kolonierna Guinea-Bissau, Angola och Moçambique. I de två senare utbröt snart grymma inbördeskrig. De socialistiska befrielseörelserna MPLA och Frelimo tog makten, men motståndet från andra gerillagrupper fortsatte in på 1990-talet. Den vita regimen i Rhodesia föll 1980 och Rhodesia blev Zimbabwe och socialistiskt. I Namibia och Sydafrika kvarstod det vita apartheidstyret fortfarande under 1980-talet, Sverige gav ett uttalat stöd till Angola, Moçambique och övriga s.k. frontstater; de som motarbetade de vita styrena.

I inspelningar från en tio dagar lång konferens i Maputo i april 1978 om utbildningsväsendet i frontstaterna, höll utbildningsministern Graca Machel öppningsanförandet. Hon är känd som first lady i både Moçambique (1975–1986, g.m. President Zamora Machel) och i Sydafrika

(1998–1999, g.m. Nelson Mandela), men var framförallt en framträdande politiker och senare FN-medarbetare. Elva afrikanska länder var representerade vid konferensen, som arrangerades av Dag Hammarskjölds minnesfond och Moçambiques utbildningsdepartement.

Film, utbildning, lokalsamhälle

Minnesfonden visade stort intresse för film. Den 7–18 oktober 1974 arrangerades ett seminarium om film som ett hjälpmedel för utbildning i utvecklingsarbete, under ledning av regissören Bo-Erik Gyberg. Med på seminariet var också en 14-årig Harald Hamrell, Sven Hamrells son. Harald återkom under åren som teknisk assistent och fotograf under 1970- och tidigt 1980-tal. År 1984 regisserade och redigerade han en inspelning av symposiet: How can the Community Participation Advance Local Development? Det är ett exempel på att Dag Hammarskjölds minnesfond engagerade sig i utvecklingsprojekt som vände sig direkt till lokala samhällen. Symposiet, som samlat deltagare från 22 länder, hölls hos inuiter i Labrador.

Konferensen om utbildningsväsendet i frontstaterna, Maputo 1978. Sannolikt är det Moçambiques utbildningsminister Graca Machel som sitter vid panelbordet. Dag Hammarskjöld minnesfonds arkiv. Okänd fotograf.

Folkrörelsearkivets vår och höst 2021

År 2021 har Folkrörelsearkivet ”verkat utan att synas”. De publika inslagen har varit få, men arbetet bakom kulisserna med ordnande och förtecknande, digitalisering och kommande vandringsutställning, har pågått för fullt.

Folkrörelsearkivet har inte syns till utåt särskilt mycket under 2021. Lite smått börjar vi komma igång igen med några publika evenemang under hösten, men året kommer att kännetecknas som ett år av inre arbete, utan så mycket offentlighet.

Innanför väggarna – och fram till hösten också i våra hem – har verksamheten varit desto intensivare. Biskops-Arnös folkhögskola har levererat ett större arkiv som nu ordnas och förtecknas, arbetet med vandringsutställningen, en basutställning om Folkrörelsearkivet och folkrörelsehistoria, växer fram och vi arbetar tillsammans med Handikapphistoriska föreningen och Fonden för mänskliga rättigheter i projektet ”Inget om oss utan oss” – om framtagandet av FN:s konvention om rättigheter för personer med funktionsnedsättning 2006.

Just nu pågår också utställningen ”Datorn i repris”, fram till 5 november. Tisdagen den 19 oktober presenterades projektet ”Inget om oss utan oss” och tisdagen därpå, den 26 oktober, var det spännande samtalet ”Döden i arkivet”. Arkivens dag 13 november blir digital också i år. Temat är röster i arkiven. Vi hoppas också kunna arrangera något om inspelningsstudio Studio 55 i december. Följ vår hemsida www.fauppsala.se om vad som händer i höst.

Arbetarrörelsens minnen

Projektet Labour’s Memory, eller Arbetarrörelsens minne, har präglat året. Digitaliseringen och tillgängliggörandet av fackliga verksamhetsberättelser och årsredovisningar ska pågå under 2021–2023. Det engagerar fyra arkivinstitutioner: Folkrörelsearkivet, Arbetarrörelsens arkiv och

bibliotek (ARAB) som är projektförvaltare, International Institute for Social History (IISH) i Amsterdam och Archiv der soziale Demokratie (AdsD) i Bonn. Tre institutioner vid Uppsala universitet bidrar också: Institutionen för IT (avdelningen för Visuellt information och interaktion), Institutionen för lingvistik och filologi (datorlingvistik) och Institutionen för Arkiv, Bibliotek och Museum (ABM) (se mer om projektet på ARAB:s hemsida). Vi återkommer såklart med rapporter om olika delar av projektet. Vi kommer att kunna berätta om reprofotograferande och konsten att tolka och transkribera text; Om e-arkivering och olika plattformar på webben för att visa handlingarna; Om lingvisternas arbete att åstadkomma systematisk sökbarhet i materialet och om ABM:arnas analys av ”brukarbehoven” (vilken information vill forskarna ha och hur ska det presenteras?). Vi kommer också efterhand att veta mer och mer om den fackliga historien som den speglas i verksamhetsberättelser och årsredovisningar. I det här numret berättar Ekta Vats om en viktig och fascinerande del av projektet, nämligen att skapa algoritmer som lär datorprogram att tolka handskrifter, förkortat till HTR (Handwritten Text Recognition).

Nya medarbetare

Totalt 15 personer är inblandade i Labour’s Memory, varav fem är på Folkrörelsearkivet. Tre är nya medarbetare. Theo Erbenius är IT-arkivarie och operativ projektledare (tillsammans med Catalina Benavente på ARAB) Maria Olofsdotter är arkivassistent och arbetar med att digitalisera dokumenten genom att reprofotografera och skanna dem. Hon arbetar även med att translitterera, d.v.s. tolkar handstilarna och skriver in dem i datorn. Ekta Vats ska lära datamaskiner att läsa handstil med hjälp av det facit som Maria skapar. Två ”gamlingar” från Folkrörelsearkivet deltar också. Per Agius arbetar med urvalet av arkiv, med e-arkivering och står för

arkivariekompetensen och jag är projektledare (tillsammans med Monica Sparrman på ARAB).

För att få arbetsplatser har vi gjort två kontorsrum av mitt tidigare mycket rymliga chefsrum. I Biblioteket/uppackningsrummet har vi snickrat till en arbetsstation för reprofotografering. Projektmedlen har givit ett ekonomiskt utrymme till att förbättra standarden på vår kamerautrustning och belysning, något vi säkert kommer att ha glädje av också för annan digitalisering. Själv har jag ägnat jag vet inte hur många dagar åt att få fason på en uppgraderad server med många nya inslag i IT-miljön – och då är det ändå inte jag utan vår IT-support på QD som arbetat hårt och hittat buggar och lösningar. Vår server har blivit ett eget "moln" för att dela resurser i projektet och har ett eget e-arkivsystem för att bevara verksamhetsberättelserna. Vi har tagit flera kliv i en mer utvecklad IT-infrastruktur och nu återstår det bara att lära sig hur vi använder det.

Folkrorelsearkivets station för reprofotografering av dokument. Lamporna saluförs som lämplig utrustning för influencers. De är också bra ljuskälla för fotografer.

Handwritten Text Recognition System for Historical Document Archives

Libraries and cultural institutions contain valuable historical documents that are to be digitised for preservation and protection from degradation over time. However, automatic recognition and transcription of ancient handwritten documents, to render them readable and searchable, remains a challenging task. Unlike modern machine-printed documents that have simple layouts and common fonts, ancient handwritten documents have complex layouts and paper degradation over time. They commonly suffer from variability in writing styles and degradations such as ink bleed-through, ink corrosion, stains on paper or parchment etc., that hamper manuscript readability and limit the effectiveness of so-called, Handwritten Text Recognition (HTR) systems. In general, HTR can be referred to as an Optical Character Recognition (OCR) system for handwriting. OCR systems deal with recognizing text in an image,

and transforming them to machine readable form. HTR systems on the other hand aim at recognizing handwritten text in an image, and converting them to electronic text.

Since the advent of HTR technology, we are now witnessing a new revolution, directed towards developing novel computational methods and tools for digitisation and transcription of rich ancient material. The Popular Movement's Archive in Uppsala (Folkrörelsearkivet), along with its collaborators from the Swedish Labour Movement's archives and library (ARAB), Archiv der sozialen Demokratie in Bonn (Germany), the International Institute for Social History (Netherlands), and Uppsala University, has received over SEK 12,2 million for the Labour's memory project, funded by Riksbankens Jubileumsfond for a period of three years. The Labour's memory project aims at making large scale material from The Swedish Trade

OCR (Example 1)

Inledning.

År 1921 ingick i ovissshetens tecken för hela den fackliga rörelsen i detta land och icke minst för vårt förbund. Avtalet vore den 1 januari uppsägda för hälften av vårt förbunds medlemmar, med förslag från arbetsgivarna om stora lönereduceringar fastän dyrtiden endast mycket sakta gick neråt. Indextalet, som den 1ste oktober 1920 stod i 281, sjönk inte under sista kvartalet ned mer än 10 enheter och var alltså vid årets ingång 271. Likväl krävde arbetsgivarna en lönereducering av upptill 40 % i vissa fall på de löner som skulle i fortsättningen fastställas.

Arbetslösheten tilltog i oroväckande grad under de första månaderna och allt såg ett tag ut som om arbetsgivarna hade för avsikt att helt svälta ut sitt folk för att göra dem fogligare att underhandla med. Detta senare lyckades emellertid inte. Arbetslösheten inom förbundet hade under de föregående åren varit jämförelsevis ringa, vadan vi hade en arbetslöshetsfond på 25,000 kronor att möta den första stöten med, och då ju stadgarna enformåla att arbetslös medlem får understöd endast viss tid (50 dagar) så trodde vi att vi i första taget skulle kunna reda oss och det lyckades också. Vårre var det med de hotande konflikterna. Vid underhandlingarna visade det sig nästan alldeles omöjligt att få gjort ngt på fredlig väg. Från arbetsgivarna gjordes allvariga ansträngningar för att bringa oss ur fattningen, men det lyckades inte. Medlemmarna kommo allt mer och mer på det klara med att lönereducering måste tagas och det gällde bara att träffa uppgörelse såunda att reallönerna icke blevo sänkta. I Stockholm såg det hotande ut, och det drog långt ut över tiden sedan avtalet utlöst innan förlikningsmannen ingrep. Under den bryd-samma tid som var för handen, då vi stodo inför möjligheten att i Stock-holm få ut i konflikt på en gång över tusenstalt medlemmar, gällde det också att försäkra sig om medel till dessas underhåll, och vi måste då påbjuda en uttaxering av 3 kr. för helbet, medlem och hälften för halvbet., att fortgå tills vidare. Dessutom hade vi att räkna med ekonomisk hjälp från broderförbunden i Danmark och Norge. För att ge förlikningsmannen tillfälle att ingripa och för att visa att vi vågade försvåra oss om vi skulle tvingas därtill lät vi så medlemmarna börja strejk, och denna strejk hade åsytad verkan. Förlikningsmannen ingrep, strejken uppgjordes på ett för oss tillfredställande sätt och ett avtal kom till stånd igen för den stora kåren av handelsanställda i Stockholm, med en lönereducering varierande mellan 4 - 10 kr. pr vecka.

Så snart denna konflikt var uppgjörd inbiberades uttaxeringen, som endast pågick i 6 veckor. Efter denna uppgörelse, som först blev klar i maj månad, visade det sig lättare att få gjort upp på en del andra platser. Arbetsgivarna fick ju spörja att vi vågade sätta hårt mot hårt om de

Original image

Inledning.

År 1921 ingick i ovissshetens tecken för hela den fackliga rörelsen i detta land och icke minst för vårt förbund. Avtalet vore den 1 januari uppsägda för hälften av vårt förbunds medlemmar, med förslag från arbetsgivarna om stora lönereduceringar fastän dyrtiden endast mycket sakta gick neråt. Indextalet, som den 1ste oktober 1920 stod i 281, sjönk inte under sista kvartalet ned mer än 10 enheter och var alltså vid årets ingång 271. Likväl krävde arbetsgivarna en lönereducering av upptill 40 % i vissa fall på de löner som skulle i fortsättningen fastställas.

Arbetslösheten tilltog i oroväckande grad under de första månaderna och allt såg ett tag ut som om arbetsgivarna hade för avsikt att helt svälta ut sitt folk för att göra dem fogligare att underhandla med. Detta senare lyckades emellertid inte. Arbetslösheten inom förbundet hade under de föregående åren varit jämförelsevis ringa, vadan vi hade en arbetslöshetsfond på 25,000 kronor att möta den första stöten med, och då ju stadgarna enformåla att arbetslös medlem får understöd endast viss tid (50 dagar) så trodde vi att vi i första taget skulle kunna reda oss och det lyckades också. Vårre var det med de hotande konflikterna. Vid underhandlingarna visade det sig nästan alldeles omöjligt att få gjort ngt på fredlig väg. Från arbetsgivarna gjordes allvariga ansträngningar för att bringa oss ur fattningen, men det lyckades inte. Medlemmarna kommo allt mer och mer på det klara med att lönereducering måste tagas och det gällde bara att träffa uppgörelse såunda att reallönerna icke blevo sänkta. I Stockholm såg det hotande ut, och det drog långt ut över tiden sedan avtalet utlöst innan förlikningsmannen ingrep. Under den bryd-samma tid som var för handen, då vi stodo inför möjligheten att i Stock-holm få ut i konflikt på en gång över tusenstalt medlemmar, gällde det också att försäkra sig om medel till dessas underhåll, och vi måste då påbjuda en uttaxering av 3 kr. för helbet, medlem och hälften för halvbet., att fortgå tills vidare. Dessutom hade vi att räkna med ekonomisk hjälp från broderförbunden i Danmark och Norge. För att ge förlikningsmannen tillfälle att ingripa och för att visa att vi vågade försvåra oss om vi skulle tvingas därtill lät vi så medlemmarna börja strejk, och denna strejk hade åsytad verkan. Förlikningsmannen ingrep, strejken uppgjordes på ett för oss tillfredställande sätt och ett avtal kom till stånd igen för den stora kåren av handelsanställda i Stockholm, med en lönereducering varierande mellan 4 - 10 kr. pr vecka.

Så snart denna konflikt var uppgjörd inbiberades uttaxeringen, som endast pågick i 6 veckor. Efter denna uppgörelse, som först blev klar i maj månad, visade det sig lättare att få gjort upp på en del andra platser. Arbetsgivarna fick ju spörja att vi vågade sätta hårt mot hårt om de

Text Detection

result_ocr_image0.txt

Inledning.

År 1921 ingick i ovissshetens tecken för hela den fackliga rörelsen i detta land och icke minst för vårt förbund. Avtalet vore den 1 januari uppsägda för hälften av vårt förbunds medlemmar, med förslag från arbetsgivarna om stora lönereduceringar fastän dyrtiden endast mycket sakta gick neråt. Indextalet, som den 1ste oktober 1920 stod i 281, sjönk inte under sista kvartalet ned mer än 10 enheter och var alltså vid årets ingång 271. Likväl krävde arbetsgivarna en lönereducering av upptill 40 % i vissa fall på de löner som skulle i fortsättningen fastställas.

Arbetslösheten tilltog i oroväckande grad under de första månaderna och allt såg ett tag ut som om arbetsgivarna hade för avsikt att helt svälta ut sitt folk för att göra dem fogligare att underhandla med. Detta senare lyckades emellertid inte. Arbetslösheten inom förbundet hade under de föregående åren varit jämförelsevis ringa, vadan vi hade en ar-> betslöshetsfond på 25,000 kronor att möta den första stöten med, och då ju stadgarna enformåla att arbetslös medlem får understöd endast viss tid (50 dagar) så trodde vi att vi i första taget skulle kunna reda oss och det lyckades också. Vårre var det med de hotande konflikterna. Vid underhandlingarna visade det sig nästan alldeles omöjligt att få gjort upp på fredlig väg. Från arbetsgivarna gjordes allvarliga ansträngningar för att bringa oss ur fattningen, men det lyckades inte. Medlemmarna kommo allt mer och mer på det klara med att lönereducering måste tagas och det gällde bara att träffa uppgörelse såunda att reallönerna icke blevo sänkta. I Stockholm såg det hotande ut, och det drog långt ut över tiden sedan avtalet utlöst innan förlikningsmannen ingrep. Under den bryd-samma tid som var för handen, då vi stodo inför möjligheten att i Stock-holm få ut i konflikt på en gång över tusenstalt medlemmar, gällde det också att försäkra sig om medel till dessas underhåll, och vi måste då påbjuda en uttaxering av 3 kr. för helbet, medlem och hälften för halvbet., att fortgå tills vidare. Dessutom hade vi att räkna med ekonomisk hjälp från broderförbunden i Danmark och Norge. För att ge förlikningsmannen tillfälle att ingripa och för att visa att vi vågade försvåra oss om vi skulle tvingas därtill lät vi så medlemmarna börja strejk, och denna strejk hade åsytad verkan. Förlikningsmannen ingrep, strejken uppgjordes på ett för oss tillfredställande sätt och ett avtal kom till stånd igen för den stora kåren av handelsanställda i Stockholm, med en lönereducering varierande mellan 4 -1060 kr. pr vecka. : Så snart denna konflikt var uppgjörd inbiberades uttaxeringen, som endast pågick i 5 veckor. Efter denna uppgörelse, som först blev klar i maj månad, visade det sig lättare att få gjort upp på en del andra platser. Arbetsgivarna fick ju spörja att vi vågade sätta hårt mot hårt om de

OCR

Union Confederation-sphere from 1880 to 2020 available and searchable. It involves digitisation of annual activity and financial reports from local, regional (Uppland), national (Sweden) and international unions.

The goal is to utilise the potential of OCR and HTR technology and develop a well-integrated open source tool and a web API (application programming interface, i.e. a connection between computer programs) for digitisation, transcription, and keyword based search across the collections. Keyword spotting (or search) allows finding all occurrences of a word, regardless of the inflectional form and spelling, which improves access to especially the older texts and discovering valuable insights. As a result, eventually, the annual activity and financial reports will be available on the web to the public, researchers and the trade unions to gather information. The data will also be preserved as digital documents in the archive's e-archive system. Furthermore, the personal data will be adequately protected in accordance with the General Data Protection Regulation (GDPR), and with conditions that depositors may have requested.

Ekta Vats works as a Computer Scientist AI/HTR. By training, Ekta is a PhD in Computer Vision, and an image analysis and data science expert. She is working towards developing methods and tools, and also investigating how research-oriented AI solutions and data-driven methods (including OCR and HTR) can be adopted in the project. She is also a Research Engineer at the Centre for Digital Humanities, Department of ALM, Uppsala University.

Premiär för vandringsutställningen i Österbybruk

**Invigning 2 december kl. 18.00
på biblioteket i Österbybruk**

Folkrörelsearkivets vandringsutställning kommer äntligen att få premiär! Första platsen den kommer till är Österbybruk, där den ska visas på biblioteket. Förutom information om Folkrörelsearkivet och vår verksamhet visar vi fanor, affischer, bildspel och även smakprov ur våra ljudinspelningar med mera.

Klockstapeln var mittpunkten i det gamla Österbybruk och en naturlig samlingsplats för brukets ynglingar. Om detta berättar Johan Zeffer i sin nedtecknade biografi "En brukspojkes levnadsminnen". I början av 1890-talet försökte den nitiske prästen Paulus Holmgren fösa iväg ungdomarna därifrån. Särskilt på lördagskvällarna retade han sig på dem, då de borde helga sabbaten. Han fick med sig skolläraren i sina försök att få bort

ynglingarna från klockstapeln och snart även bokhållaren vid bruket, den senare kände bondeledaren Uno Nyberg.

Pojkarna bemötte deras försök med rackartyg. De kände varje träd längs den mörka gatan, liksom varje husknut. När prästen passerade kunde det när som helst, från vilket håll som helst, komma ett rop: "Paulus, Paulus hvi förföljer du mig?!".

De tre herrarna uppsökte då bruksförvaltaren Sigge Lindman, en bror till högerledaren och senare statsministern Arvid Lindman, och bad honom hjälpa dem. Men han vägrade att låta fösa bort pojkarna från klockstapeln med motiveringen: "Var ska de i så fall stå?". Han var själv född och uppvuxen på bruket och kände väl till bruksborna och deras seder. Efter detta upphörde alla försök att mota bort ynglingarna.

Öppettider

Måndag stängt

Tisdag 10-18

Onsdag 10-16

Torsdag 10-16

Fredag 10-12

Lunch 12-13

Bevara din
förenings
historia

FOLKRÖRELSEARKIVET
FÖR UPPSALA LÄN

den är unik